

جنگ پرسپولیس و سپاهان؛ هنوز تمام نشده است
راند سوم؛ جام دوم!

لیگ برتر برای پرسپولیس و سپاهان، با پیروزی به پایان رسید. شاگردان ژنرال در آخرین قدم، استقلال خوزستان را شکست دادند و پسران پرفسور نیز در دیدار پایانی، پارس جنوبی را در جم از پیش رو برداشتند. با این دو نتیجه، پرسپولیس قهرمان رقابت‌های لیگ برتر شد و سپاهان نیز به عنوان تیم نایب‌قهرمان، توانست خودش را به رقابت‌های لیگ قهرمانان آسیا برساند. نبرد میان این دو تیم اما هنوز به پایان نرسیده و خیلی زود جنگ دیگری میان قرمزهای پایتخت و زردهای اصفهان، آغاز خواهد شد.

یکی از جام‌های این فصل اهدا شده و از بین پرسپولیس و سپاهان، به احتمال فراوان یک تیم به دومین جام نیز خواهد رسید. داماش از سمت دیگر جدول، به فینال جام حذفی رسیده اما مدیران باشگاه اصرار دارند که تیم‌شان در این مسابقه حاضر نخواهد شد. حتی اگر داماش این انصراف را پس بگیرد، بعید به نظر می‌رسد تیمی از لیگ دو در قواره‌های شکست دادن پرسپولیس و سپاهان باشد. در نتیجه برنده دیدار نیمه‌نهایی در نقش جهان، به قهرمانی دومین جام این فصل فوتبال ایران خواهد رسید.

هر دو مسابقه این فصل سپاهان و پرسپولیس، جنجال‌های بسیار زیادی داشته است. بازی اول با اعتراض وحشتناک سپاهانی‌ها به قضاوت فغانی با تساوی به پایان رسید.

دو تیم در دیدار برگشت نیز به تساوی رسیدند و این بار حدود ۳۰۰ هوادار، در ورزشگاه آزادی مصدوم شدند. به نظر می‌رسد مشکلات میان هواداران دو باشگاه، به اوج رسیده و این اتفاق خودش را در نیمه‌نهایی جام حذفی نشان خواهد داد. سپاهان با کنار زدن شهرداری ماهشهر، نساجی و مس کرمان راهی مرحله نیمه‌نهایی شده و پرسپولیس نیز برای رسیدن به این مرحله، از نود ارومیه، سپیدرود و پدیده عبور کرده است.

هر دو تیم انگیزه‌های بسیار زیادی برای بردن این جدال دارند. پس از دو تساوی در دو نبرد فصل دو باشگاه، این بار بالاخره مسابقه پرسپولیس و سپاهان، یک «برنده» خواهد داشت.

در تاریخ لیگ برتر ایران، هیچ‌وقت تیمی موفق نشده هم‌زمان با قهرمانی لیگ، قهرمانی جام حذفی را به دست بیاورد.

در واقع آخرین «دوگانه» فوتبال ایران، قبل از شروع فرمت جدید لیگ برتر رقم خورده و حالا برانکو تصمیم دارد برای اولین بار در همه این سال‌ها، تیمش را به دومین قهرمانی داخلی در یک فصل برساند.

مرد کروات همین حال‌انز «اولین»‌های زیادی در تاریخ باشگاه به وجود آورده و حالا به دنبال خلق یک اتفاق تازه خواهد بود. امیرقلعه‌نویی نیز برای پشت سر نگذاشتن یک فصل بدون جام دیگر، به دنبال قهرمانی جام حذفی است.

او در سال‌های گذشته با استقلال، تراکتورسازی و ذوب آهن هیچ جامی نگرفته و می‌خواهد با سپاهان به این روند پایان بدهد. ژنرال یکی از گزینیه‌های فصل آینده استقلال به شمار می‌رود و به خوبی می‌داند که با شکست دادن و کنار زدن پرسپولیس، دوباره در بین هواداران آبی محبوب خواهد شد.

فصل برای بسیاری از تیم‌ها تمام شده اما پرسپولیس و سپاهان، دلیلی برای استراحت ندارند. آنها به زودی یکی از مهیج‌ترین دوئل‌های این فصل را برگزار خواهند کرد.

تیم متحد، چپ مفید!

در شروع این فصل از لیگ برتر، «قهرمانی آسیا» تنها دغدغه‌ای بود که در ذهن هواداران پرسپولیس وجود داشت. پس از دو قهرمانی متوالی، آنها تصور می‌کردند که رسیدن به سهمیه آسیا در لیگ برتر نیز برای تیم‌شان کافی باشد اما قرمزها با وجود برنامه‌های فشرده، یک نیم‌فصل بازی با پنجره بسته و رسیدن به فینال آسیا؛ باز هم موفقیت داخلی‌شان را تکرار کردند. برای سومین فصل پیاپی، پرسپولیس در بالاترین نقطه جدول ایستاد و برای چهارمین فصل متوالی، هیچ تیمی در لیگ برتر فصل را با امتیازی بیشتر از قرمزها به پایان نبرد.

داد. آنها پیش از دو دیدار نهایی مقابل کاشیمینز، پیروزی‌شان برابر سایپا را از دست دادند تا در ۹ بازی اول لیگ برتر، تنها چهار پیروزی در کارنامه داشته باشند. شاید مهم‌ترین نبرد پرسپولیس در نیم‌فصل اول، روبه‌روی پیکان برگزار شد. تیمی که چند مصدوم داده بود و باید با حکم سازمان لیگ بدون مهره‌های ملی پوش روبه‌روی تیم مجید جلالی قرار می‌گرفت، به شکل غیرمنتظره‌ای به بازی برگشت و با شکست دادن پیکان، جان دوباره‌ای گرفت. در دست بعد از این مسابقه، هوادارها دوباره از قهرمانی لیگ برای تیم‌شان حرف می‌زدند. سه پیروزی و دو تساوی در پنج بازی آخر نیم‌فصل اول، برای صدرنشینی کافی بود اما پرسپولیس را به عنوان یک مدعی جدی برای قهرمانی تثبیت کرد.

شروع پرسپولیس در نیم‌فصل دوم «فوق‌العاده» نبود. آنها پس از کنار زدن پدیده، به فولاد باختند، به نفت مسجدسلیمان و نساجی امتیاز دادند و درگیر فصل تازه‌ای از لیگ قهرمانان شدند. یک لحظه «ویژه» اما همه چیز را برای این باشگاه عوض کرد. در دست قبل از دربی، تصور می‌شد تیم وینفرد شفر در اوج آمادگی به سر می‌برد و پرسپولیس با گام‌هایی لرزان به استقبال این مسابقه آمده اما ضربه سر احمد نوراللهی، مهم‌ترین گل فصل قرمزها بود. استقلال می‌توانست به بازی برگردد و کار را به تساوی بکشاند اما پناستی «چپ» فرشید، اردوگاه حریف را کاملا به هم ریخت. چیزی شبیه یک گل به خودی بزرگ که سبب راه موفقیت‌های استقلال شد. در دست در هفته‌هایی که تراکتور با محسن فروزان به ته دره رفت و سپاهان از فرم مطلوب فاصله گرفت، پرسپولیس مشغول جمع کردن

دادند و الدحیل را از جدول لیگ قهرمانان خارج کردند. قرمزها با روحیه‌ای مضاعف به لیگ برگشتند و بعد از شکست دادن سپیدرود و با گل لحظات آخری آدام همتی، دربی را با تساوی به پایان رساندند. در این هفته‌ها، هیچ‌کس به بردن لیگ فکر نمی‌کرد و همه در انتظار رسیدن به فینال لیگ قهرمانان آسیا بودند. پس از برگزاری دربی، پرسپولیس برای مدتی تنها سرگرم آسیا بود و بین دو دیدار با السد، تنها با نود ارومیه در جام حذفی مسابقه

۶ امتیاز و دو کلین شیت، به بهترین شکل ممکن آغاز کرده باشد. اوضاع کاملاً خوب بود تا اینکه در هفته سوم بارش شدید سنگ در اهواز، موجب شد پرسپولیس تنها یک امتیاز از استقلال خوزستان بگیرد. این تیم یک هفته بعد، نتوانست مقابل دفاع فشرده نفت مسجدسلیمان کاری از پیش ببرد و در جدال بعدی نیز به سه صنعت نفت آبدان امتیاز داد. سه ناکامی متوالی برای سرخ‌ها، درست قبل از جدال حساس با الدحیل در یک چهارم نهایی آسیا رقم خورد.

لیگ هجدهم برای پرسپولیس، در مشهد آغاز شد. پسران پرفسور در اولین جدال فصل، تا حدودی تحت تاثیر نمایش شاگردان یحیی قرار گرفتند اما به کمک تجربه و اعتماد به نفس بیشتر، با ضربه پناستی علی علیپور به همه امتیازهای این مسابقه دست پیدا کردند. یکی از بهترین نمایش‌های فصل این تیم، در جدال هفته دوم با فولاد خوزستان رقم خورد. جایی که پرسپولیس سه بار دروازه حریف را باز کرد تا فصل را با چهار گل زده،

گزارش

برانکو! یوانکوویچ؛ بر افتخارترین مربی خارجی تاریخ لیگ

مردی برای (قهرمانی) تمام فصول!

آریا رهنورد

حالا دیگر رقابت‌های لیگ برتر برای پرسپولیس، به قبل و بعد از برانکو یوانکوویچ تقسیم می‌شود. مردی که «برنده بودن» و «جام گرفتن» را از معجزه و حماسه، به «عادت» پرسپولیس‌ها تبدیل کرد. قرمزها برای اولین بار در تمام تاریخ‌شان، قهرمان سه دوره متوالی لیگ فوتبال ایران شدند. افتخاری که با هیچ نسل و هیچ دورانی به دست نیامده بود. درست مثل رسیدن به فینال لیگ قهرمانان آسیا، که آن هم برای اولین بار در دوران پروفسور اتفاق افتاد. برانکو، حالا بر افتخارترین مربی خارجی تاریخ رقابت‌های لیگ در فوتبال ایران به شمار می‌رود.

برانکو یوانکوویچ در لیگ برتر چهاردهم در شرایطی سرمربی سرخپوشان شد که این تیم در طول فصل دو بار مربی‌اش را تغییر داده بود و در اوج حاشیه و تنش قرار داشت. واضح بود که این تیم حتی با بردن بسیاری از بازی‌ها تا پایان فصل، شانسی برای قهرمانی و حتی رسیدن به سهمیه آسیا نخواهد داشت. مرد کروات در بازگشت به فوتبال ایران پس از ۹ سال، پروژه بسیار سختی را آغاز کرده بود و به خوبی می‌دانست که پرسپولیس را در مقطع

خوبی تحویل نگرفته است. این تیم پس از یک شروع ناامیدکننده در لیگ برتر پانزدهم، به آخرین رده جدول چسبید. آن روزها حتی صحبت از احتمال برکناری برانکو نیز به میان آمد اما مدیران باشگاه در نهایت تصمیم گرفتند به حمایت‌شان از این مربی ادامه بدهند. قهرنشینی پرسپولیس برای مدتی، سوزده هواداران رقیب بود اما قرمزها در کنار هم، به روزهای هولناک پشت کردند و دوباره اوج گرفتند. این تیم با وجود همه دردها، در نهایت روی سکوی دوم لیگ برتر پانزدهم ایستاد اما به جای جشن گرفتن و لیخند زدن، آزادی را با «شک» ترک کرد. شاید این تفاوت بزرگ پرسپولیس برانکو با بسیاری از تیم‌ها باشد. آنها برای دوم شدن در هیچ جامی جشن نمی‌گیرند و به جز ایستادن روی سکوی اول، با هیچ چیز دیگری راضی نمی‌شوند. برانکو تیمی ساخته که همیشه چیز بیشتری می‌خواهد و همواره به دنبال انگیزه تازه‌ای برای موفقیت می‌گردد. پرسپولیس در دو فصل گذشته، با اقتدار قهرمانی لیگ را به دست آورد. آنها عملاً هیجان رقابت‌ها را از بین برده بودند و از مدت‌ها پیش از پایان لیگ، قهرمانی‌شان قطعی به نظر می‌رسید. در لیگ برتر هجدهم اما دوباره رقابت بین تیم‌های مدعی زنده

سوپر جام شده، دو بار در نیمه‌نهایی و یک بار در فینال لیگ قهرمانان آسیا حاضر بوده و پنج بار نیز دربی‌ها را برده است. این آمار، حیرت‌انگیز و فراموش‌نشدنی به نظر می‌رسد. از زمان شروع «جام منطقه‌ای» در سال ۱۳۴۹، هیچ‌وقت یک مربی خارجی نتوانسته قهرمان سه دوره رقابت‌های لیگ شود. رایکوف دوبار با تاج و آلن راجرز با پرسپولیس دوبار جام منطقه‌ای را فتح کردند. در جام آزادگان نیز تنها یک مربی خارجی قهرمان وجود داشت. استانکو پوکله پوویچ در سال‌های ۷۴ و ۷۵ تیمش را قهرمان این تورنمنت کرد و یک پرسپولیس رویایی برای هوادارها ساخت. در لیگ برتر نیز ملادن فرانچیچ و زلاتکو کرانچار هر کدام یک بار قهرمان شده‌اند و حالا برانکو با سه قهرمانی، بالاتر از استانکو، راجرز و رایکوف، موفق‌ترین مربی خارجی تاریخ فوتبال ایران

استانکو پوکله پوویچ در سال‌های ۷۴ و ۷۵ تیمش را قهرمان این تورنمنت کرد و یک پرسپولیس رویایی برای هوادارها ساخت. در لیگ برتر نیز ملادن فرانچیچ و زلاتکو کرانچار هر کدام یک بار قهرمان شده‌اند و حالا برانکو با سه قهرمانی، بالاتر از استانکو، راجرز و رایکوف، موفق‌ترین مربی خارجی تاریخ فوتبال ایران

در دست قبل از دربی، تصور می‌شد تیم وینفرد شفر در اوج آمادگی به سر می‌برد و پرسپولیس با گام‌هایی لرزان به استقبال این مسابقه آمده اما ضربه سر احمد نوراللهی، مهم‌ترین گل فصل قرمزها بود. استقلال می‌توانست به بازی برگردد و کار را به تساوی بکشاند اما پناستی «چپ» فرشید، اردوگاه حریف را کاملا به هم ریخت

امتیازها بود. آنها پس از استقلال، پیکان و سایپا را نیز شکست دادند و با استراتژی متفاوتی به سراغ هفته‌های پایانی نرفتند. برانکو تصمیم داشت تیمش را از شکست دور نگه دارد و در نهایت همین تساوی‌های پشت سر هم، پرسپولیس را به تکرار موفقیت‌های گذشته رساند. آنها پس از تساوی در چهار هفته متوالی، پارس جنوبی را در جم شکست دادند تا بر افتخارترین تیم تاریخ لیگ برتر لقب بگیرند.

در هفته‌های دشوار پس از شکست در فینال آسیا، ستاره‌های پرسپولیس به لحاظ روحی تخلیه شده بودند و به «انگیزه» جدیدی نیاز داشتند. این انگیزه، با نمایش پرچم ژاپن در استادیوم‌ها به آنها داده شد. شاید همین اتفاق بود که پرسپولیس را زنده کرد و رمق بازگشت به صدر جدول را به ساق‌های بازیکنان این تیم بخشید. پرسپولیس در طول فصل با دشمنان زیادی روبه‌رو شد و دشمنی، در دست همان چیزی بود که آنها برای بازگشت به میدان جنگ، لازم داشتند.

محبوس می‌شود. او اولین مردی است که در طول تاریخ توانسته پرسپولیس را به سه قهرمانی متوالی در رقابت‌های لیگ برساند. در تاریخ لیگ برتر و جام آزادگان، تنها مربیان «کروات» در بین خارجی‌های فوتبال ایران موفق نشان دادند و حالا برانکو در میان همه خارجی‌ها، بهترین عملکرد را داشته است. سختکوشی، تسلیم‌ناپذیری و سماجت بردن جام‌های قهرمانی، مهم‌ترین ویژگی‌های مرد اول این روزهای پرسپولیس هستند. آنهایی که تصور می‌کنند باین قهرمانی، انگیزه پرسپولیس‌ها برای رسیدن به موفقیت‌های بعدی از بین رفته، هنوز برانکو را به خوبی نمی‌شناسند. البته که همه دوران‌های طلایی یک روز به پایان می‌رسند اما تیم برانکو، هنوز می‌خواهد دست به کارهای بزرگ‌تری بزند و تاریخ را بیشتر از همیشه به بازی بگیرد.

